

Księga Urantii

<< [Przekaz 15](#) | [Części](#) | [Treść](#) | [Przekaz 17](#) >>

Przekaz 16

Siedem Duchów Nadrzędnych

16:0.1 (184.1) SIEDEM Duchów Nadrzędnych z Raju jest pierwszymi osobowościami Nieskończonego Ducha. W tym siedmiorakim, stwórczym akcie samopowielania się, Nieskończony Duch wyczerpał asocjacyjne możliwości, matematycznie nieodłączne rzeczywistej egzystencji trzech osób Bóstwa. Gdyby można było stworzyć więcej Duchów Nadrzędnych, zostałyby stworzone, ale jest tylko i wyłącznie siedem asocjacyjnych możliwości, nieodłącznych trzem Bóstwom. Wyjaśnia to, dlaczego wszechświat działa w siedmiu wielkich sekcjach i dlaczego numer siedem jest zasadniczo fundamentalny dla jego organizacji i administracji.

16:0.2 (184.2) Tak powstało Siedem Duchów Nadrzędnych a wywodzą one swe indywidualne właściwości od następujących siedmiu postaci:

16:0.3 (184.3) 1. Ojciec Wszechświatowy.

16:0.4 (184.4) 2. Wieczny Syn.

16:0.5 (184.5) 3. Nieskończony Duch.

16:0.6 (184.6) 4. Ojciec i Syn.

16:0.7 (184.7) 5. Ojciec i Duch.

16:0.8 (184.8) 6. Syn i Duch.

16:0.9 (184.9) 7. Ojciec, Syn i Duch.

16:0.10 (184.10) Bardzo mało wiemy o udziale Ojca i Syna w stwarzaniu Duchów Nadrzędnych. Najwidoczniej zostały one powołane do bytu osobistymi aktami Nieskończonego Ducha, ale zostaliśmy wyraźnie pouczeni, że obaj, tak Ojciec jak i Syn, mieli swój udział w ich powstaniu.

16:0.11 (184.11) W duchowej postaci i naturze, Siedem Duchów z Raju są jako jeden, ale we wszystkich innych aspektach tożsamości są one bardzo zróżnicowane a rezultaty ich działania w superwszechświatach są takie, że wyraźnie dostrzegalne jest indywidualne zróżnicowanie każdego superwszechświata. Wszystkie późniejsze projekty siedmiu segmentów wielkiego wszechświata – a nawet odnoszące się do nich segmenty przestrzeni zewnętrznej – zostały uwarunkowane inną niż duchowa niejednorodnością Siedmiu Duchów Nadrzędnych, sprawujących nad nimi najwyższy i ostateczny nadzór.

16:0.12 (184.12) Duchy Nadrzędne pełnią wiele funkcji, obecnie jednak specyficzną domeną ich działania jest centralny nadzór siedmiu superwszechświatów. Każdy Duch Nadrzędny ma ogromne zogniskowanie swej siły, które powoli krąży po obwodzie Raju i zawsze zajmuje pozycję naprzeciw superwszechświata bezpośrednio

przez niego nadzorowanego, w rajskim punkcie zogniskowania swej specjalnej kontroli mocy i wycinkowego podziału energii. Promienie linii granicznych każdego superwszechświata faktycznie zbiegają się w rajskiej centrali nadzorującego go Ducha Nadrzędnego.

1. Związek z Bóstwem trójjednym

16:1.1 (185.1) Wspólny Stwórca, Nieskończony Duch, konieczny jest dla dopełnienia trójjednego uosobienia niepodzielnego Bóstwa. Gdy idzie o możliwości indywidualnej i łącznej ekspresji, trojakie uosobienie Bóstwa jest w swej naturze siedmiorakie; stąd późniejszy plan stwarzania wszechświatów, zamieszkałych przez istoty inteligentne i potencjalnie duchowe, wyrażający odpowiednio Ojca, Syna i Ducha, sprawił, że uosobienie Siedmiu Duchów Nadrzędnych było nieuniknione. Zazwyczaj mówimy o trojakim uosobieniu Bóstwa jako o *absolutnej konieczności*, podczas gdy pojawienie się Siedmiu Duchów Nadrzędnych rozpatrujemy jako *konieczność podabsolutną*.

16:1.2 (185.2) Chociaż Siedem Duchów Nadrzędnych raczej nie stanowi ekspresji *trojakiego* Bóstwa, są one wiecznym zobrazowaniem Bóstwa *siedmiorakiego*, aktywnych i powiązanych ze sobą funkcji trzech, zawsze istniejących osób Bóstwa. W Siedmiu Duchach i poprzez te Duchy, Ojciec Wszechświatowy, Wieczny Syn albo Nieskończony Duch lub jakikolwiek dwoisty ich związek, może jako taki działać. Kiedy Ojciec, Syn i Duch działają razem, mogą tak funkcjonować i funkcjonują przez Siódmego Ducha Nadrzędnego, ale

nie jako Trójca. Duchy Nadrzędne, pojedynczo i zespołowo, reprezentują dowolną oraz wszystkie możliwe funkcje Bóstwa, pojedyncze i zbiorowe, ale nie zespołowe, nie Trójcę. Siódmy Duch Nadrzędny nie działa osobiście w tym, co dotyczy Rajskiej Trójcy i dlatego może działać *osobiście* dla Istoty Najwyższej.

16:1.3 (185.3) Kiedy jednak Siedem Duchów Nadrzędnych opuści swe indywidualne siedziby superwszechświatowej, osobistej mocy i władzy i zgromadzi się wokół Wspólnego Aktywizatora, w trójjednej obecności Rajskiego Bóstwa, to wtedy i tam są one zbiorowymi reprezentantami mocy czynnościowej, mądrości i władzy niepodzielnego Bóstwa – Trójcy – dla rozwijających się wszechświatów i w tych wszechświatach. Takie rajske zjednoczenie pierwotnej, siedmiorakiej ekspresji Bóstwa faktycznie obejmuje, literalnie zawiera, całość wszystkich atrybutów i postaw trzech wiecznych Bóstw w Najwyższości i Ostateczności. Praktycznie biorąc, Siedem Duchów Nadrzędnych zawiera, wtedy i tam, domeny czynnościowe Najwyższego-Ostatecznego we wszechświecie nadrzędnym i dla tego wszechświata.

16:1.4 (185.4) Tak dalece, jak to możemy dostrzec, Siedem Duchów związanych jest z boskimi funkcjami trzech wiecznych osób Bóstwa; nie możemy odkryć oznak bezpośredniego ich związku z funkcjonującymi obecnościami trzech wiecznych stadiów Absolutu. Duchy Nadrzędne, kiedy są połączone, reprezentują Rajskie Bóstwa w tym, co z grubsza może być rozumiane jako skończone domeny działania. Może to obejmować wiele tego, co jest ostateczne, ale *nie* absolutne.

2. Związek z Nieskończonym Duchem

16:2.1 (185.5) Tak jak Wieczny i Pierwszy Syn objawiany jest w osobach coraz większej liczby Boskich Synów, tak Nieskończony i Boski Duch jest objawiany drogami Siedmiu Duchów Nadrzędnych oraz związanych z nimi grup duchów. W centrum centrów Nieskończony Duch jest dostępny, ale nie wszyscy, którzy dotrą do Raju, mogą natychmiast dostrzec jego osobowość oraz rozróżnić jego obecność; jednak wszyscy, którzy dotrą do wszechświata centralnego, mogą mieć styczność i mają ją natychmiast z jednym z Siedmiu Duchów Nadrzędnych, z tym, który przewodniczy superwszechświatowi skąd przybywają nowi pielgrzymi.

16:2.2 (186.1) Do wszechświata wszechświatów Rajski Ojciec zwraca się tylko przez swego Syna, podczas gdy Ojciec, wspólnie z Synem, działają tylko przez Nieskończonego Ducha. Poza Rajem i Havoną Nieskończony Duch *mówi* tylko głosami Siedmiu Duchów Nadrzędnych.

16:2.3 (186.2) Nieskończony Duch wywiera wpływ *osobistej obecności* w granicach systemu Raj-Havona; gdzie indziej jego osobista obecność duchowa jest okazywana tylko poprzez Siedem Duchów Nadrzędnych. Zatem wszechświatowa obecność duchowa Trzeciego Źródła i Centrum jest uwarunkowana, na dowolnym świecie albo w dowolnej osobie, przez unikalną naturę Ducha Nadrzędnego nadzorującego ten segment stworzenia. W kierunku odwrotnym,

zespolone linie sił ducha oraz inteligencji przechodzą do wewnątrz, do Trzeciej Osoby Bóstwa, drogą Siedmiu Duchów Nadrzędnych.

16:2.4 (186.3) Siedem Duchów Nadrzędnych jest wspólnie wyposażonych w doskonale-ostateczne atrybuty Trzeciego Źródła i Centrum. Podczas gdy każdy z nich, indywidualnie, ma swój udział w tym wyposażeniu, tylko zbiorowo wykazują one atrybuty wszechmocy, wszechwiedzy i wszechobecności. Żaden z nich nie może działać w ten sposób powszechnie; jako jednostki, każdy z nich jest osobiście ograniczony w sprawowaniu mocy najwyższości i ostateczności do tego superwszechświata, który bezpośrednio nadzoruje.

16:2.5 (186.4) Wszystko to, co zostało wam powiedziane w sprawie boskości i osobowości Wspólnego Aktywizatora, odnosi się tak samo, w całej pełni, do Siedmiu Duchów Nadrzędnych, które tak skutecznie rozprawdają Nieskończonego Ducha do siedmiu segmentów wielkiego wszechświata, zgodnie z ich boskim wyposażeniem oraz ze zwyczajami ich zróżnicowanych i jednostkowo unikalnych natur. Byłoby zatem właściwe stosować do całej grupy tych siedmiu Duchów jakiegokolwiek i wszystkie imiona Nieskończonego Ducha. Zbiorowo są one jednością ze Wspólnym Stwórcą na wszystkich poziomach podabsolutnych.

3. Tożsamość i zróżnicowanie Duchów Nadrzędnych

16:3.1 (186.5)

Siedem Duchów Nadrzędnych to istoty trudne do określenia, są one jednak wyraźnie i definitywnie osobowe. Posiadają imiona, ale postanowiliśmy przedstawiać je według numerów. Jako pierwsze uosobienia Nieskończonego Ducha są one do siebie podobne, jednak jako pierwsze wyrażenia siedmiu możliwych związków potrójnego Bóstwa, są zasadniczo odmienne w swej naturze i ta odmienność natury decyduje o zróżnicowaniu ich funkcjonowania w superwszechświatach. Siedem Duchów Nadrzędnych można określić następująco:

16:3.2 (186.6)

Pierwszy Duch Nadrzędny. Duch ten jest w pewien specyficzny sposób bezpośrednim reprezentantem Rajskiego Ojca. Jest on swoistym i efektywnym przejawem mocy, miłości i mądrości Ojca Wszechświatowego. Jest on bliskim towarzyszem i niebiańskim doradcą szefa Nieodgadnionych Monitorów, tej istoty, która przewodniczy Kolegium Uosobionych Dostrajaczy na Diviningtonie. We wszystkich związkach Siedmiu Duchów Nadrzędnych, Pierwszy Duch Nadrzędny występuje zawsze w imieniu Ojca Wszechświatowego.

16:3.3 (186.7)

Duch ten przewodniczy pierwszemu superwszechświatowi i chociaż niezawodnie wykazuje boską naturę pierwszego uosobienia Nieskończonego Ducha, w charakterze wydaje się szczególnie przypominać Ojca Wszechświatowego. Kontaktuje się on zawsze osobiście z siedmioma Duchami Zwierciadlanymi w zarządzie pierwszego superwszechświata.

16:3.4 (187.1) *Drugi Duch Nadrzędny.* Duch ten odpowiednio obrazuje niezrównaną naturę i przemily charakter Wiecznego Syna, pierworodnego spośród całego stworzenia. Jest on zawsze blisko związany ze wszystkimi klasami Synów Boga, kiedy zdarzy im się przebywać we wszechświecie mieszkalnym jako jednostki, czy jako radosne zgromadzenie. Na wszystkich zgromadzeniach Siedmiu Duchów Nadrzędnych zawsze reprezentuje on Wiecznego Syna i występuje w jego imieniu.

16:3.5 (187.2) Duch ten kieruje losami drugiego superwszechświata i rządzi tą rozległą domeną tak, jakby to robił Wieczny Syn. Jest on zawsze w kontakcie z siedmioma Duchami Zwierciadlanymi, znajdującymi się w stolicy drugiego superwszechświata.

16:3.6 (187.3) *Trzeci Duch Nadrzędny.* Osobowość tego Ducha przypomina szczególnie Nieskończonego Ducha a ukierunkowuje on działalność i pracę wielu wysokich osobowości Nieskończonego Ducha. Przewodzi on ich zgromadzeniom i jest blisko związany ze wszystkimi tymi osobowościami, które biorą swój początek wyłącznie z Trzeciego Źródła i Centrum. Kiedy Siedem Duchów Nadrzędnych ma naradę, Trzeci Duch Nadrzędny zawsze występuje w imieniu Nieskończonego Ducha.

16:3.7 (187.4) Duchowi temu podlega trzeci wszechświat a zarządza on sprawami tego segmentu kreacji tak, jakby to czynił Nieskończony Duch. Jest on zawsze w kontakcie z Duchami Zwierciadlanymi w zarządzie trzeciego superwszechświata.

16:3.8 (187.5) *Czwarty Duch Nadrzędny.* Ten Duch Nadrzędny ma udział w łącznych naturach Ojca i Syna i jest czynnikiem determinującym zasady i procedury postępowania Ojca-Syna w radach Siedmiu Duchów Nadrzędnych. Duch ten jest szefem naczelnym i doradcą tych wznoszących się istot, które dotarły do Nieskończonego Ducha i tym samym kandydują do ujrzenia Syna i Ojca. Pomaga on wielkiej grupie osobowości, które mają swój początek w Ojcu i Synu. Kiedy w związku Siedmiu Duchów Nadrzędnych wystąpi konieczność reprezentowania Ojca i Syna, zawsze w ich imieniu występuje Czwarty Duch Nadrzędny.

16:3.9 (187.6) Duch ten ożywia czwarty segment wielkiego wszechświata, zgodnie ze specyficznym połączeniem cech Ojca Wszechświatowego i Wiecznego Syna. Zawsze jest on w osobistym związku z Duchami Zwierciadlanymi z zarządu czwartego superwszechświata.

16:3.10 (187.7) *Piąty Duch Nadrzędny.* Ta boska osobowość, która tak znakomicie harmonizuje charakter Ojca Wszechświatowego i Nieskończonego Ducha, jest doradcą ogromnej grupy istot zwanych dyspozytorami mocy, centrami mocy i kontrolerami fizycznymi. Duch ten pomaga także wszystkim tym osobowościom, które biorą swój początek od Ojca i Wspólnego Aktywizatora. W radach Siedmiu Duchów Nadrzędnych, gdy wyniknie sprawa postawy Ojca-Ducha, zawsze w ich imieniu występuje Piąty Duch Nadrzędny.

16:3.11 (187.8) Duch ten sprawuje opiekę nad piątym superwszechświatem, w sposób sugerujący łączne działania Ojca

Wszechświatowego i Nieskończonego Ducha. Zawsze kontaktuje się z Duchami Zwierciadlanymi w zarządzie piątego superwszechświata.

16:3.12 (187.9) *Szósty Duch Nadrzędny.* Ta boska istota wydaje się obrazować łączny charakter Wiecznego Syna i Nieskończonego Ducha. Ilekroć istoty, wspólnie stworzone przez Syna i Ducha, zbierają się we wszechświecie centralnym, ten właśnie Duch Nadrzędny jest ich doradcą; a kiedykolwiek w radach Siedmiu Duchów Nadrzędnych wypadnie konieczność wspólnego reprezentowania Wiecznego Syna i Nieskończonego Ducha, zgłasza się Szósty Duch Nadrzędny.

16:3.13 (188.1) Duch ten tak kieruje sprawami szóstego superwszechświata, jakby to robił Wieczny Syn i Nieskończony Duch. Zawsze jest on w kontakcie z Duchami Zwierciadlanymi, przebywającymi w zarządzie szóstego superwszechświata.

16:3.14 (188.2) *Siódmy Duch Nadrzędny.* Duch ten przewodniczy siódmemu superwszechświatowi i jest w unikalny sposób równym przedstawicielem Ojca Wszechświatowego, Wiecznego Syna i Nieskończonego Ducha. Siódmy Duch, pomocnik i doradca wszystkich istot potrójnego pochodzenia, jest także doradcą i szefem wszystkich wznoszących się pielgrzymów w Havonie, tych skromnych istot, które dotarły na dziedzińce chwały dzięki wspólnej opiece Ojca, Syna i Ducha.

16:3.15 (188.3) Siódmy Duch Nadrzędny nie reprezentuje strukturalnie Rajskiej Trójcy, ale jest faktem wiadomym, że jego osobista i

duchowa natura *jest* przedstawieniem, przez Wspólnego Aktywizatora, w równych proporcjach trzech nieskończonych osób, których jedność Bóstwa *jest* Rajską Trójcą i których działanie jako takie *jest* źródłem osobowej i duchowej natury Boga Najwyższego. Dlatego Siódmy Duch Nadrzędny wykazuje osobiste i organiczne pokrewieństwo z duchową osobą rozwijającego się Najwyższego. Zatem w radzie Duchów Nadrzędnych na wysokości, kiedy pojawi się konieczność głosowania w imieniu wspólnego, osobistego stanowiska Ojca, Syna i Ducha, albo zobrazowania duchowego stanowiska Istoty Najwyższej, działa Siódmy Duch Nadrzędny. W ten sposób, z natury staje się on przewodniczącym rajskiej rady Siedmiu Duchów Nadrzędnych.

16:3.16 (188.4) Żaden z Siedmiu Duchów nie reprezentuje naturalnie Rajskiej Trójcy, ale gdy się zjednoczą jako Bóstwo siedmiorakie, jedność ta jest w sensie Bóstwa – nie w sensie osobowym – ekwiwalentem poziomemu funkcjonalnego, nawiązującego do funkcji Trójcy. W tym sensie „Siedmioraki Duch” może wiązać się funkcjonalnie z Rajską Trójcą. W tym również znaczeniu Siódmy Duch Nadrzędny czasami występuje i potwierdza stanowisko Trójcy, albo raczej działa jako rzecznik stanowiska Siedmiorakiego zjednoczenia Ducha odnośnie stanowiska Trojakiego zjednoczenia Bóstwa, stanowiska Rajskiej Trójcy.

16:3.17 (188.5) Wielorakie funkcje Siódmego Ducha Nadrzędnego rozciągają się tym samym od łącznego obrazowania *osobistych natur* Ojca, Syna i Ducha, poprzez reprezentowanie *osobistego stanowiska* Boga Najwyższego, aż do ujawnienia *stanowiska Bóstwa* Rajskiej

Trójcy. A pod pewnymi względami ten Duch przewodniczący tak samo wyraża *stanowiska* Ostatecznego i Najwyższego-Ostatecznego.

16:3.18 (188.6) To właśnie Siódmy Duch Nadrzędny, w ramach swych wielorakich możliwości, osobiście patronuje postępom kandydatów do wznoszenia się, pochodzącym ze światów czasu, w ich wysiłkach zrozumienia niepodzielnego Bóstwa Najwyższości. Zrozumienie takie obejmuje pojmowanie egzystencjalnej władzy Trójcy Najwyższości, tak skoordynowanej z ideą coraz większej, empirycznej władzy Istoty Najwyższej, że daje to istocie stworzonej zrozumienie jedności Najwyższości. Zrozumienie przez istotę stworzoną tych trzech czynników równa się zrozumieniu rzeczywistości Trójcy w Havonie i w końcu daje pielgrzymom czasu możliwość zgłębienia Trójcy, odkrycia trzech nieskończonych osób Bóstwa.

16:3.19 (188.7) Niemożność pełnego odkrycia Boga Najwyższego przez pielgrzymów w Havonie kompensowana jest przez Siódmego Ducha Nadrzędnego, którego trójjedna natura jest w specyficzny sposób objawieniem duchowej osoby Najwyższego. W obecnej epoce wszechświata, czyli w tej epoce, w której kontakt z osobą Najwyższego jest niemożliwy, Siódmy Duch Nadrzędny działa zamiast Boga wnoszących się istot w sprawach kontaktów osobowych. Jest on tą wysoką istotą duchową, którą wszystkie wnoszące się istoty na pewno rozpoznają i w pewnym sensie rozumieją, kiedy osiągną centra chwały.

16:3.20 (189.1) Ten Duch Nadrzędny jest cały czas w kontakcie z Duchami Zwierciadlanymi z Uversy, stolicy siódmego superwszechświata, naszego własnego segmentu kreacji. Jego

zarządzanie Orvontonem przejawia się w zdumiewającej proporcji skoordynowanego łączenia Boskich natur Ojca, Syna i Ducha.

4. Cechy i funkcje Duchów Nadrzędnych

16:4.1 (189.2) Siedem Duchów Nadrzędnych stanowi pełną reprezentację Nieskończonego Ducha dla wszechświatów ewolucyjnych. Reprezentują one Trzecie Źródło i Centrum w związkach energii, umysłu i ducha. Choć działają w charakterze szefów-koordynatorów wszechświatowej kontroli administracyjnej Wspólnego Aktywizatora, nie zapomnijcie, że mają swój początek w stwórczych aktach Rajskich Bóstw. Jest literalnie prawdziwe, że Siedem Duchów stanowi uosobioną moc fizyczną, kosmiczny umysł i duchową obecność trójjednego Bóstwa – „Siedem Duchów Bożych wysłanych na cały wszechświat”.

16:4.2 (189.3) Duchy Nadrzędne są unikalne dlatego, że działają na wszystkich poziomach rzeczywistości wszechświatowej, za wyjątkiem poziomu absolutnego. Kierują zatem efektywnie i doskonale wszystkimi stadiami przedsięwzięć administracyjnych, na wszystkich poziomach działalności superwszechświata. Śmiertelnemu umysłowi trudno jest zrozumieć dużo z tego, co dotyczy Duchów Nadrzędnych, gdyż ich praca jest wysoce wyspecjalizowana a dodatkowo jest wszechstronna, tak bardzo materialna a jednocześnie tak wyrafinowana duchowa. Ci wszechstronni stwórcy kosmicznego umysłu są protoplastami Dyspozytorów Mocy Wszechświata i

jednocześnie najwyższymi szefami obszernej i rozległej kreacji duchów-istot.

16:4.3 (189.4) Siedem Duchów Nadrzędnych jest stwórcami i współpracownikami Dyspozytorów Mocy Wszechświata, tych bytów, które są niezbędne dla organizacji, kontroli i regulacji energii fizycznych wielkiego wszechświata. I te same Duchy Nadrzędne pomagają Synom Stwórcom, bezpośrednio materialnie, w ich pracy nad kształtowaniem i organizacją wszechświatów lokalnych.

16:4.4 (189.5) Nie potrafimy odkryć żadnego osobowego związku między pracą Duchów Nadrzędnych w dziedzinie energii kosmicznej a funkcjami sił Absolutu Nieuwarunkowanego. Te oznaki energii, które są w zakresie jurysdykcji Duchów Nadrzędnych, są w całości kierowane z obrzeży Raju; wydają się one nie być w żaden bezpośredni sposób związane ze zjawiskami siły, utożsamianymi z dolną powierzchnią Raju.

16:4.5 (189.6) Gdy się stykamy z funkcjonalną działalnością różnych Nadzorców Mocy Morontialnej, stajemy niewątpliwie twarzą w twarz z pewnym, nie objawionym, działaniem Duchów Nadrzędnych. Kto, oprócz tych protoplastów zarówno kontrolerów fizycznych jak i służby duchowej, mógłby znaleźć sposób takiego połączenia i powiązania energii materialnych i duchowych, aby wytworzyć uprzednio nie istniejące stadium rzeczywistości wszechświatowej – tworzywo morontialne i umysł morontialny?

16:4.6 (189.7) Znaczna część rzeczywistości świata duchowego należy do klasy morontialnej, do tego stadium rzeczywistości wszechświatowej, które jest zupełnie nieznane na Urantii. Cel

istnienia osobowości jest duchowy, ale zawsze ingerują tutaj wytwory morontialne, stanowiąc pomost między tymi domenami materialnymi, skąd pochodzą śmiertelnicy, a sferami superwszechświata o zaawansowanym statusie duchowym. To właśnie w tej dziedzinie Duchy Nadrzędne wnoszą swój wielki wkład w plan wznoszenia się człowieka do Raju.

16:4.7 (190.1) Siedem Duchów Nadrzędnych ma swoich osobistych reprezentantów, działających w całym wielkim wszechświecie, ponieważ jednak znaczna większość tych podwładnych im istot nie zajmuje się bezpośrednio schematem wznoszenia się, postępowaniem śmiertelnika na drodze do rajskiej doskonałości, niewiele lub wręcz nic nie zostało o nich objawione. Wiele, bardzo wiele funkcji Siedmiu Duchów Nadrzędnych niemożliwe jest do zrozumienia przez człowieka, gdyż w żaden sposób nie odnoszą się one bezpośrednio do kwestii waszego wznoszenia się do Raju.

16:4.8 (190.2) Jest bardzo prawdopodobne, choć nie potrafimy tego konkretnie udowodnić, że Duch Nadrzędny z Orvontonu wywiera wyraźny wpływ w następujących zakresach działalności:

16:4.9 (190.3) 1. Procedury inicjacji życia, dokonywane przez Nosicieli Życia z wszechświata lokalnego.

16:4.10 (190.4) 2. Aktywizacje życia, dokonywane przez przyboczne umysły-duchy, nadawane światom przez Stwórczego Ducha z wszechświata lokalnego.

16:4.11 (190.5) 3. Fluktuacje w przejawach energii, wykazywane przez jednostki zorganizowanej materii, reagujące na grawitację liniową.

16:4.12 (190.6) 4. Zachowanie się energii powstającej, kiedy zostaje całkowicie uwolniona z uchwytu Absolutu Nieuwarunkowanego, stając się tym samym zdolną do reagowania na bezpośredni wpływ grawitacji liniowej oraz na oddziaływania Dyspozytorów Mocy Wszechświata i ich współpracowników.

16:4.13 (190.7) 5. Obdarzenie duchem opiekuńczym Stwórczego Ducha wszechświata lokalnego, zwanym na Urantii Duchem Świętym.

16:4.14 (190.8) 6. Następujące później nadania ducha, który na Urantii zwany jest Pocieszycielem albo Duchem Prawdy, dokonywane przez Synów obdarzających.

16:4.15 (190.9) 7. Mechanizm odzwierciedlania we wszechświatach lokalnych i superwszechświatach. Wiele cech, związanych z tym nadzwyczajnym fenomenem, raczej nie może być sensownie wyjaśnione czy racjonalnie zrozumiane bez założenia działalności Duchów Nadrzędnych, w powiązaniu ze Wspólnym Aktywizatorem oraz Istotą Najwyższą.

16:4.16 (190.10) Pomimo, że nie potrafimy właściwie zrozumieć różnorodnych funkcji Siedmiu Duchów Nadrzędnych, jesteśmy przekonani, że w rozległym zakresie wszechświatowych działań istnieją dwie domeny, z którymi w ogóle nie mają one nic wspólnego: obdarzenie i służba Dostrajaczy Myśli oraz tajemnicze działania Absolutu Nieuwarunkowanego.

5. Stosunek do istot stworzonych

16:5.1 (190.11) Każdy segment wielkiego wszechświata, każdy poszczególny wszechświat czy świat, korzysta z dobrodziejstw wspólnej rady i mądrości wszystkich Siedmiu Duchów Nadrzędnych, jednak nabiera osobistego akcentu i odcienia tylko jednego z nich. I osobista natura każdego Ducha Nadrzędnego zupełnie przenika i niepowtarzalnie warunkuje jego superwszechświat.

16:5.2 (190.12) Na skutek tego osobistego wpływu Siedmiu Duchów Nadrzędnych, każda istota, w każdej klasie istot inteligentnych poza Rajem i Havoną, będzie nosić charakterystyczną pieczęć indywidualności, oznakę swej natury, odziedziczonej po jednym z Siedmiu Rajskich Duchów. Co się tyczy siódmego superwszechświata, każda pochodząca z niego istota, człowiek czy anioł, zawsze będzie nosić ten sam znak swego miejsca urodzenia.

16:5.3 (191.1) Siedem Duchów Nadrzędnych nie wkracza bezpośrednio do materialnych umysłów poszczególnych istot stworzonych z ewolucyjnych światów przestrzeni. Śmiertelnicy z Urantii nie odczuwają osobistej obecności umysłowo-duchowego wpływu Ducha Nadrzędnego z Orvontonu. Jeśli ten Duch Nadrzędny w jakikolwiek sposób kontaktuje się z umysłem pojedynczego śmiertelnika, we wczesnych epokach ewolucyjnych na jakimkolwiek zamieszkałym świecie, musi to robić przez służbę Stwórczego Ducha z wszechświata lokalnego, małżonki i towarzyszkę Stwórcy Syna Boga, który kieruje losem każdej kreacji lokalnej. Jednak ta właśnie, Stwórcza Matka

Duch, posiada naturę i charakter przypominający zupełnie Ducha Nadrzędnego z Orvontonu.

16:5.4 (191.2) Fizyczne znamię Ducha Nadrzędnego jest częścią materialnego rodowodu człowieka. Cała ludzka droga przez morontię przeżywana jest pod ciągłym wpływem tego samego Ducha Nadrzędnego. Jest raczej dziwne, że następująca później duchowa egzystencja danego wznoszącego się śmiertelnika nigdy w pełni nie zaciera charakterystycznych cech tego właśnie, nadzorującego Ducha. Piętno Ducha Nadrzędnego jest zasadniczą cechą bytu każdego, prehavonalnego stadium wznoszenia się śmiertelnika.

16:5.5 (191.3) Charakterystyczne tendencje osobowości, jakie się przejawiają w doświadczeniu życiowym śmiertelników ewolucyjnych, które są znamienne dla każdego superwszechświata i które bezpośrednio wyrażają naturę dominującego w nim Ducha Nadrzędnego, nigdy się zupełnie nie zacierają, nawet po tym, kiedy takie wznoszące się istoty poddane są długiemu szkoleniu oraz jednoczącej dyscyplinie, na miliardzie edukacyjnych sfer Havony. Nawet późniejsze, intensywne kształcenie w Raju, nie może wykorzenić piętna superwszechświata, z którego się pochodzi. Przez całą wieczność, wznoszący się śmiertelnik będzie wykazywał cechy charakterystyczne tego Ducha, który przewodniczy superwszechświatowi, skąd śmiertelnik pochodzi. Nawet w Korpusie Finalizmu, gdy trzeba ustalić czy zobrazować *kompletny* stosunek Trójcy do kreacji ewolucyjnej, zawsze się zbiera grupa siedmiu finalistów, po jednym z każdego superwszechświata.

6. Kosmiczny umysł

16:6.1 (191.4) Duchy Nadrzędne są siedmiorakim źródłem kosmicznego umysłu, intelektualnego potencjału wielkiego wszechświata. Kosmiczny umysł jest podabsolutnym przejawem umysłu Trzeciego Źródła i Centrum a w pewnych względach jest funkcjonalnie związany z umysłem rozwijającej się Istoty Najwyższej.

16:6.2 (191.5) Na takim świecie, jak Urantia, nie spotykamy się z bezpośrednią ingerencją Siedmiu Duchów Nadrzędnych w sprawy gatunku ludzkiego. Życie pod bezpośrednim wpływem Stwórczego Ducha z Nebadonu. A jednak, te same Duchy Nadrzędne panują nad podstawowymi reakcjami umysłu wszystkich istot stworzonych, gdyż są one w istocie źródłem tych potencjałów intelektualnych i duchowych, które zostały wyspecjalizowane we wszechświatach lokalnych, aby działały w życiu jednostek zamieszkujących ewolucyjne światy czasu i przestrzeni.

16:6.3 (191.6) Fakt istnienia kosmicznego umysłu wyjaśnia pokrewieństwo różnych rodzajów umysłów, ludzkich i nadludzkich. Nie tylko pokrewne duchy przyciągają się nawzajem, ale również pokrewne umysły dążą do bratania się i skłonne są do wzajemnej współpracy. Czasami można zauważyć, jak ludzkie umysły biegną drogami zadziwiająco podobnymi i niewytłumaczalnie zgodnymi.

16:6.4 (191.7) We wszystkich związkach osobowościowych kosmicznego umysłu istnieje ta właściwość, którą można by nazwać

„reakcją rzeczywistości”. Jest to wszechświatowe, kosmiczne wyposażenie istot obdarzonych wolą, które zapobiega temu, aby nie stały się one bezradnymi ofiarami przypuszczeń, z góry zakładanych przez naukę, filozofię i religię. Ta wrażliwość kosmicznego umysłu na rzeczywistość reaguje na pewne stadia rzeczywistości dokładnie tak samo, jak energia-materia reaguje na grawitację. Jeszcze lepiej można by to określić, że te nadmaterialne rzeczywistości reagują w ten sposób na umysł kosmosu.

16:6.5 (192.1) Umysł kosmiczny niezawodnie reaguje (rozpoznaje reakcję) na trzech poziomach rzeczywistości wszechświatowej. Reakcje te są oczywiste dla jasno rozumujących i dogłębnie myślących umysłów. Te poziomy rzeczywistości są następujące:

16:6.6 (192.2) 1. *Przyczynowość* – domena rzeczywistości zmysłów fizycznych, naukowe domeny logicznej jednolitości, odróżnianie tego, co zgodne z faktami, od tego, co niezgodne, refleksyjne wnioski oparte na reakcji kosmicznej. Jest to matematyczny rodzaj kosmicznego rozróżniania.

16:6.7 (192.3) 2. *Obowiązek* – domena rzeczywistości moralnej w sferze filozofii, arena rozumowania, rozpoznawanie względnego dobra i zła. Jest to ten rodzaj kosmicznego rozróżniania, który opiera się na osądzie.

16:6.8 (192.4) 3. *Czczenie* – duchowa domena rzeczywistości doświadczenia religijnego, osobiste uświadomienie sobie boskiej wspólnoty, rozpoznanie wartości ducha, pewność wiecznego życia, wzniesienie się od stanu sług Boga do radości i wolności synów Boga.

Jest to najwyższa wnikliwość kosmicznego umysłu, forma kosmicznego rozróżniania pełna czci i pobożności.

16:6.9 (192.5) Te naukowe, moralne i duchowe wnikliwości, owe reakcje kosmiczne, są właściwością kosmicznego umysłu, w który wyposażone są wszystkie istoty obdarzone wolą. Doświadczenie życiowe nigdy nie zawodzi w kształtowaniu tych trzech kosmicznych intuicji; są one częścią składową samoświadomości myślenia refleksyjnego. Jednak ze smutkiem należy odnotować, że tak mało osób na Urantii znajduje radość w kultywowaniu tych cech, odważnego i niezależnego kosmicznego myślenia.

16:6.10 (192.6) We wszechświecie lokalnym, w obdarzeniach umysłem, te trzy rodzaje wnikliwości kosmicznego umysłu stanowią założenia aprioryczne, które umożliwiają człowiekowi działanie w domenach nauki, filozofii i religii w charakterze osobowości racjonalnej i samoświadomej. Inaczej mówiąc, poznawanie *rzeczywistości* tych trzech przejawów Nieskończonego odbywa się dzięki kosmicznej metodzie samoobjawienia. Materia-energia poznawana jest dzięki matematycznej logice zmysłów; umysł-rozumowanie intuicyjnie zna swe moralne powinności; duch-wiara (czczenie) jest religią rzeczywistości doświadczenia duchowego. W myśleniu refleksyjnym, te trzy podstawowe czynniki mogą być jednoczone i koordynowane w procesie rozwoju osobowości, albo mogą stać się nieproporcjonalne i faktycznie niepowiązane w swych poszczególnych funkcjach. Gdy jednak zostaną zjednoczone, wytwarzają silny charakter, złożony ze współzależności faktów naukowych, filozofii moralnej oraz

autentycznego doświadczenia religijnego. I te trzy kosmiczne intuicje nadają obiektywną ważność – rzeczywistość – ludzkiemu doświadczeniu w odniesieniu do rzeczy, znaczeń i wartości.

16:6.11 (192.7) Celem edukacji jest rozwinięcie i wyostrenie tych wrodzonych wyposażań ludzkiego umysłu; celem cywilizacji jest ich wyrażenie; celem doświadczenia życiowego – ich realizacja; celem religii – ich nobilitacja; celem osobowości – ich zjednoczenie.

7. Moralność, cnota i osobowość

16:7.1 (192.8) Sama tylko inteligencja nie może wyjaśnić istnienia moralnej natury. Moralność, cnota, jest nieodłączna osobowości ludzkiej. Intuicja moralna, świadomość powinności, jest składnikiem wyposażenia umysłu ludzkiego i jest związana z innymi, niezbywalnymi własnościami natury ludzkiej: ciekawością naukową i wnikliwością duchową. Umysłowość ludzka dalece przewyższa umysłowość zwierzęcych kuzynów człowieka, ale to zwłaszcza moralność i natura religijna odróżnia go od świata zwierzęcego.

16:7.2 (193.1) Wybiórcze reakcje zwierzęcia ograniczają się do motorycznego poziomu behawioru. Domniemana wnikliwość u wyższych zwierząt jest na poziomie motorycznym i pojawia się najczęściej dopiero po doświadczeniu motorycznych prób i błędów. Człowiek potrafi wypracować wnikliwość naukową, moralną i duchową przed wszelkimi badaniami czy eksperymentami.

16:7.3 (193.2)

Tylko osobowość może wiedzieć, co robi, zanim to zrobi, tylko osobowości posiadają wnikliwość przed doświadczeniem. Osobowość może popatrzeć, zanim skoczy, może tym samym uczyć się tak z patrzenia jak i ze skakania. Nieosobowe zwierzę uczy się zazwyczaj tylko przez skakanie.

16:7.4 (193.3)

W wyniku doświadczeń zwierzę może rozpatrywać różne drogi docierania do celu i wybrać metodę, opartą na nagromadzonym doświadczeniu. Osobowość może również rozpatrywać cel sam w sobie i dokonywać oceny jego opłacalności, jego wartości. Sama inteligencja może rozpatrywać najlepsze środki osiągnięcia ogólnych celów, ale istota moralna posiada wnikliwość, która jej umożliwia rozróżnianie zarówno celów jak i środków. I moralna istota, wybierając prawość, jest także inteligentna. Wie, co robi, dlaczego to robi, dokąd idzie i jak tam dotrze.

16:7.5 (193.4)

Kiedy człowiek nie zdoła spostrzec celów swych ziemskich dążeń, będzie działał na zwierzęcym poziomie bytu. Nie będzie mógł skorzystać z wyższych cech tej materialnej bystrości, moralnego rozróżniania i wnikliwości duchowej, która jest nieodłączną częścią wyposażenia jego kosmicznego umysłu, jako istoty osobowej.

16:7.6 (193.5)

Cnota jest prawością – zestrojeniem z kosmosem. Nazywanie cnót nie oznacza ich definiowania, ale raczej ich przeżywanie, ich poznawanie. Cnota nie jest samą wiedzą ani też mądrością, ale raczej rzeczywistością rozwojowego doświadczenia, w procesie docierania do coraz wyższych poziomów kosmicznych osiągnięć. W życiu śmiertelnego człowieka, dzień po dniu, cnotę

realizuje się przez stały wybór raczej dobra niż zła i taka zdolność wyboru jest dowodem posiadania moralnej natury.

16:7.7 (193.6) Na wybór pomiędzy dobrem a złem nie tylko wpływa gorliwość natury moralnej człowieka, ale również takie wpływy jak ignorancja, niedojrzałość i złudzenia. Zmysł proporcji ma również wpływ na cnotliwe postępowanie, gdyż można czynić zło, kiedy coś mniejszego wybrane jest w miejsce większego, w rezultacie wypaczenia lub fałszerstwa. Praktykowanie cnót człowieka moralnego zawiera sztukę proporcjonalnej oceny czy kalkulacji porównawczej.

16:7.8 (193.7) Moralna natura ludzka nie mogłaby działać bez sztuki oceny, rozróżniania, nieodłącznej zdolności człowieka do szczegółowego badania znaczeń. Wybór moralny również byłby bezowocny bez tej kosmicznej wnikliwości, z której się rodzi świadomość wartości duchowych. Z rozumowego punktu widzenia, człowiek wznosi się na poziom istoty moralnej, gdyż jest wyposażony w osobowość.

16:7.9 (193.8) Moralność nigdy nie posunie się naprzód dzięki prawu czy przemocy. Jest ona sprawą osobistą i wolnej woli i musi być szerzona przez zarażanie nią, przez kontakt osób przesycanych moralnością z tymi, którzy słabiej na nią reagują, ale którzy w pewnym stopniu pragną czynić wolę Ojca.

16:7.10 (193.9) Czyny moralne to te dokonania ludzkie, które charakteryzują się najwyższą inteligencją, ukierunkowaną selektywnym rozróżnianiem podczas wyboru wyższych celów, jak

również podczas selekcji środków moralnych do osiągnięcia tych celów. Takie postępowanie jest cnotliwe. Najwyższą cnotą jest zatem szczerzy wybór czynienia woli Ojca w niebie.

8. Urantiańska osobowość

16:8.1 (194.1) Ojciec Wszechświatowy nadaje osobowość licznym klasom istot, które działają na różnorodnych poziomach aktualności wszechświata. Istoty ludzkie z Urantii są wyposażone w osobowość typu skończonego-śmiertelnego, funkcjonującą na poziomie wznoszących się synów Boga.

16:8.2 (194.2) Chociaż trudno jest nam podjąć się zdefiniowania osobowości, możemy próbować opisać, jak my rozumiemy znane czynniki, składające się na całokształt energii materialnych, psychicznych i duchowych, których wzajemne oddziaływanie stanowi ten mechanizm, w którym, na którym i z którym, Ojciec Wszechświatowy sprawia funkcjonowanie nadanej przez niego osobowości.

16:8.3 (194.3) Osobowość jest unikalnym wyposażeniem o swoistej naturze, której istnienie jest niezależne od obdarzenia Dostrajaczem Myśli i poprzedza to obdarzenie. Tym niemniej obecność Dostrajacza wzmacnia jakościowe przejawy osobowości. Dostrajacze Myśli, kiedy wychodzą od Ojca, są identyczne w swej naturze, osobowość jest jednak zróżnicowana, oryginalna i jedyna w swoim rodzaju; przejawy osobowości dodatkowo są warunkowane oraz określane naturą i

właściwościami energii jej towarzyszących, materialnej, umysłowej i duchowej, które to energie tworzą zorganizowany nośnik przejawiania się osobowości.

16:8.4 (194.4) Osobowości mogą być podobne, jednak nigdy nie są takie same. Osoby danej serii, typu, klasy czy formy, mogą być i są podobne jedna do drugiej, ale nigdy nie są identyczne. Osobowość jest tą własnością jednostki, którą *znamy* i która umożliwia nam identyfikację takiej istoty, kiedyś w przyszłości, niezależnie od rodzaju i stopnia zmian w jej formie, umyśle czy statusie duchowym. Osobowość jest tą częścią jakiegokolwiek jednostki, która umożliwia nam rozpoznanie i prawidłową identyfikację takiej osoby jako tej, którą uprzednio znaliśmy, bez znaczenia jak bardzo mogła się zmienić w wyniku przeobrażenia nośnika ekspresji i uzewnętrznienia jej osobowości.

16:8.5 (194.5) Osobowość istoty jest rozpoznawalna dzięki dwu uwidaczniającym się, charakterystycznym zjawiskom behawioru reaktywnego śmiertelnika: samoświadomości i związanej z nią względnie wolnej woli.

16:8.6 (194.6) Samoświadomość polega na rozumnym zdaniu sobie sprawy z aktualności osobowości; obejmuje ona możliwość rozpoznawania rzeczywistości innych osobowości. Oznacza ona zdolność do zindywidualizowanego doświadczania w rzeczywistościach kosmicznych i w odniesieniu do nich, co równa się osiągnięciu statusu tożsamości w związkach osobowościowych we wszechświecie. Samoświadomość oznacza rozpoznanie rzeczywistości funkcjonowania umysłu i zdanie sobie sprawy ze

względnej niezależności wolnej woli, kreatywnej i zdolnej do decydowania.

16:8.7 (194.7) Względnie wolna wola, charakterystyczna dla samoświadomości osobowości ludzkiej, bierze udział w:

- 16:8.8 (194.8) 1. Decydowaniu moralnym, najwyższej mądrości.
- 16:8.9 (194.9) 2. Wyborze duchowym, zdolności dostrzegania prawdy.
- 16:8.10 (194.10) 3. Bezinteresownej miłości, braterskiej służbie.
- 16:8.11 (194.11) 4. Celowej współpracy, grupowej lojalności.
- 16:8.12 (194.12) 5. Wnikliwości kosmicznej, pojmowaniu znaczeń wszechświata.
- 16:8.13 (194.13) 6. Dedykacji osobowości dla szczerego poświęcenia się czynieniu woli Ojca.
- 16:8.14 (195.1) 7. Czczeniu, w szczerym dążeniu do boskich wartości i w szczerym kochaniu boskiego Dawcy Wartości.

16:8.15 (195.2) Osobowość ludzka typu urantiańskiego może być rozpatrywana jako funkcjonująca w mechanizmie materialnym, opartym na planetarnej modyfikacji organizmu typu nebadonkiego, należącego do elektrochemicznej klasy aktywacji życia Nebadonu i wyposażonego w nebadonską klasę umysłu kosmicznego serii orvontońskiej, mechanizmie o rodzicielskiej formie rozmnażania. Nadanie Boskiego daru osobowości takiemu, wyposażonemu w umysł śmiertelnemu mechanizmowi, daje śmiertelnej istocie godność kosmicznego obywatelstwa i umożliwia jej natychmiastowe

reagowanie na kształtując ją rozpoznawanie trzech podstawowych rzeczywistości umysłowych kosmosu:

16:8.16 (195.3) 1. Matematyczne albo logiczne rozpoznawanie jednolitości przyczynowości fizycznej.

16:8.17 (195.4) 2. Rozumne rozpoznawanie obowiązku postępowania moralnego.

16:8.18 (195.5) 3. Zrozumienie przez wiarę wspólnoty w czczeniu Bóstwa, wraz z miłości pełną służbą dla ludzkości.

16:8.19 (195.6) Pełne funkcjonowanie takiego wyposażenia osobowości oznacza początek uświadomienia sobie pokrewieństwa z Bóstwem. Osobowość taka, zamieszkała przez przedosobowy fragment Boga Ojca, jest prawdziwie i rzeczywiście duchowym synem Boga. Istota taka nie tylko jest zdolna przyjąć dar Boskiej obecności, ale przejawia także wrażliwość na obwód grawitacji osobowości, obwód Rajskiego Ojca wszystkich osobowości.

9. Rzeczywistość świadomości ludzkiej

16:9.1 (195.7) Istota osobowa, wyposażona w kosmiczny umysł, zamieszkała przez Dostrajacza, posiada naturalne rozpoznanie-uświadomienie rzeczywistości energii, rzeczywistości umysłu i rzeczywistości ducha. Obdarzona wolą istota jest tak wyposażona, aby móc dostrzec fakt Boga, prawo Boga i miłość Boga. Niezależnie od tych trzech, niezbywalnych cech świadomości ludzkiej, całe

ludzkie doświadczenie jest w rzeczywistości subiektywne, za wyjątkiem intuicyjnego uświadomienia sobie ważności *zjednoczenia* tych trzech oddziaływań rzeczywistości wszechświatowej, związanej z kosmicznym poznawaniem.

16:9.2 (195.8) Dostrzegający Boga śmiertelnik potrafi odczuć wagę *zjednoczenia* tych trzech kosmicznych cech w ewolucji przeżywającej śmierć duszy, najwyższym ludzkim przedsięwzięciu w materialnym tabernakulum, gdzie moralny umysł współpracuje z zamieszkującym go boskim duchem w celu dualizacji nieśmiertelnej duszy. Dusza jest *rzeczywista* od najwcześniejszych jej początków; posiada wartości kosmicznej, wiecznej egzystencji.

16:9.3 (195.9) Jeśli śmiertelnikowi nie uda się przeżyć naturalnej śmierci, przetrwają rzeczywiste wartości duchowe jego ludzkiego doświadczenia jako część nieprzerwanego doświadczenia Dostrajacza Myśli. Nadal istnieją cechy osobowościowe nie przetrwałej istoty jako element osobowości aktualizującej się Istoty Najwyższej. Te przetrwałe cechy osobowości pozbawione są tożsamości, ale nie wartości empirycznych, nagromadzonych podczas śmiertelnego życia w ciele. Trwanie tożsamości zależne jest od trwania nieśmiertelnej duszy o statusie morontialnym i coraz bardziej boskich wartościach. Tożsamość osobowości trwa, dzięki przetrwaniu duszy i w tej właśnie duszy.

16:9.4 (195.10) Z faktu ludzkiej samoświadomości wynika rozpoznawanie rzeczywistości jaźni innych niż świadoma jaźń i dalej wynika, że zdanie sobie z tego sprawy jest obopólne, że jaźń jest tak samo poznawana jak i poznaje. Widać to zwyczajnie, po ludzku, w

społecznym życiu człowieka. Jednak nie możecie się tak absolutnie przekonać o rzeczywistości bratniej istoty, jak o rzeczywistości obecności Boga, który żyje w was. Świadomość społeczna nie jest tak niezbywalna, jak świadomość istnienia Boga; jest ona wytworem kulturowym, zależnym od wiedzy, symboli oraz wyposażenia składowych człowieka – nauki, moralności i religii. I te właśnie kosmiczne dary, gdy są uspołecznione, tworzą cywilizację.

16:9.5 (196.1) Cywilizacje są nietrwałe, ponieważ nie są kosmiczne; nie są nieodłączne jednostkom, z których składa się ludzki gatunek. Muszą być odżywiane przez wspólne działanie czynników składowych człowieczeństwa – nauki, moralności i religii. Cywilizacje powstają i upadają, ale nauka, moralność i religia zawsze przeżywają katastrofę.

16:9.6 (196.2) Jezus nie tylko objawił Boga człowiekowi, ale objawił także człowieka na nowo jemu samemu i innym ludziom. W życiu Jezusa dostrzegacie człowieka z jego najlepszej strony. Człowiek stał się zatem tak pięknie rzeczywisty, ponieważ Jezus miał tak wiele z Boga w swym życiu, a uświadomienie sobie (poznanie) Boga jest niezbywalne i nieodłączne wszystkim ludziom.

16:9.7 (196.3) Poza instynktem rodzicielskim, altruizm nie jest zupełnie naturalny; nie kocha się innych osób ani nie służy się im społecznie z samej tylko natury. Aby stworzyć altruistyczny porządek społeczny trzeba oświecenia rozumu, moralności i bodźca religijnego – znajomości Boga. Uświadomienie sobie przez człowieka osobowości, samoświadomości, jest także bezpośrednio zależna od nieodłącznej temu świadomości innych, nieodłącznej zdolności do rozpoznania i

zrozumienia rzeczywistości innych osobowości, w zakresie od ludzkiej do Boskiej.

16:9.8 (196.4) Altruistyczna świadomość społeczna musi być zasadniczo świadomością religijną, jeśli ma być obiektywna; inaczej jest ona czysto subiektywną abstrakcją filozoficzną, dlatego też pozbawioną miłości. Jedynie rozpoznająca Boga jednostka może kochać inną osobę, tak jak kocha siebie.

16:9.9 (196.5) Samoświadomość jest w swej istocie świadomością wspólną: Bóg i człowiek, Ojciec i syn, Stwórca i stworzony. W samoświadomości ludzkiej tkwią i są ukryte cztery rodzaje realizacji rzeczywistości wszechświata:

16:9.10 (196.6) 1. Dążenie do wiedzy, logika nauki.

16:9.11 (196.7) 2. Dążenie do wartości moralnych, zmysł obowiązku.

16:9.12 (196.8) 3. Dążenie do wartości duchowych, doświadczenie religijne.

16:9.13 (196.9) 4. Dążenie do wartości osobowości, zdolność rozpoznania rzeczywistości Boga jako osobowości i jednocześnie uświadomienie sobie naszych braterskich związków z bliźnimi osobowościami.

16:9.14 (196.10) Uświadamiać sobie człowieka jako bratnią istotę, dlatego, że już wcześniej uświadomiliście sobie Boga jako waszego Stwórcę-Ojca. Ojcostwo jest tym pokrewieństwem, z którego wnioskujemy, że jesteśmy członkami braterstwa. Ojcostwo staje się lub może się stać, rzeczywistością wszechświatową dla wszystkich istot moralnych, gdyż Ojciec sam nadał osobowość wszystkim takim

istotom i ogarnął je uchwytem wszechświatowego obwodu osobowości. Czczymy Boga, po pierwsze, dlatego, że *jest*, potem, dlatego, że *jest w nas*, a na koniec, dlatego, że my jesteśmy w nim.

16:9.15 (196.11) Czy to takie dziwne, że kosmiczny umysł powinien samoświadomie zdawać sobie sprawę ze swego własnego źródła, nieskończonego umysłu Nieskończonego Ducha, będąc jednocześnie świadomy rzeczywistości materialnej rozległych wszechświatów, rzeczywistości duchowej Wiecznego Syna i rzeczywistości osobowości Ojca Wszechświatowego?

16:9.16 (196.12) [Nadzorowane przez Wszechświatowego Cenzora z Uversy].